

6. Пристально говоріть; намагайтеся зрозуміти точку зору іншої людини, тобто «об'єднайтеся» із своїм співрозмовником, поділившись із ним аналітичним досвідом.

7. Будьте обережними в дискусіях та будьте терплячими, адже у вашому спокої зберігається перемога, і це є вирішенням конфлікту.

Отже, від продуманої співбесіди, кмітливих питань залежить успішність співбесіди та сприйняття співбесідника.

Список використаних джерел

1. Хомич В.І., С.В.Толочко. Професійна діяльність і українська мова: навчальний посібник для студентів стаціонарної та заочної форми навчання спеціальності: 208 Агроінженерія / Хомич В.І., С.В.Толочко. – Ніжин: Міланік, 2017. – 278 с.

2. Шевчук С. П., Скороходов В. А., Жуковська В. М., Шевчук О. С., Худякова І. М. – Управління сучасним офісом (офіс-менеджмент). Навчальний посібник

3. Шевчук С. В. Українське ділове мовлення. Модульний курс: Підручник. – К.: Літера ЛТД, 2015. – 318 с.

4. Шевчук С. В., Клименко І.В. Українська мова за професійним спрямуванням : Підручник. – К.: Літера ЛТД, 2016. – 352 с.

5. Шевчук С.В. Українське ділове мовлення: Підручник / Уклад. С.В.Шевчук. – 7-ме вид., перероб. і допов. – Київ: Алерта, 2013. – 308 с.

6. stud.com.ua/22019/etika_ta_estetika/uminnya_sluhati_spriymati

7. <https://ukr-mova.in.ua/library/paronimu/zapitannya-y-pitannya>

Голубова Уляна

студентка

Грабовецький Олександр

старший викладач кафедри соціально-гуманітарних дисциплін

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

м. Ніжин

ПРАВОВІ ЗАСАДИ РОЗВИТКУ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ НА ОСНОВІ КООПЕРАЦІЇ

На сьогоднішній день гостро постає питання забезпечення продовольчої безпеки та вирішення проблеми низької дохідності вітчизняних аграрних підприємств. Не дивлячись на те, що протягом останніх років саме аграрний сектор забезпечує економічне зростання національної економіки, спостерігаємо соціально-економічну кризу сільського господарства [2]. Ключовим фактором подальшого ефективного розвитку агропромислового виробництва, на наш погляд, виступає сільськогосподарська кооперація. Саме кооперація в умовах глобалізації економіки, сприятиме забезпеченню рівного доступу всіх виробників до внутрішнього і зовнішніх ринків, розвитку сільських територій, збереженню й зміцненню людського капіталу села, відновленню авторитету сільськогосподарської праці.

Можна погодитися з думкою Ю.Я. Лузана [1], що кооперацію слід розглядати як засіб самоорганізації та саморозвитку, розбудови зрозумілих та ефективних партнерських відносин, як реальну можливість справедливо перерозподіляти доходи між учасниками на всіх етапах виробництва та реалізації продукції, де найбільш незахищеними залишаються сільгоспвиробники. Згідно світової практики, саме через сільськогосподарські кооперативи фермери реалізують значну частку виробленої сільськогосподарської продукції, уникаючи посередників, що дає їм змогу суттєво підвищувати конкурентоспроможність виробленої продукції, мати економічну захищеність.

Очевидним є той факт, що без втручання держави через удосконалення нормативно-правової бази, удосконалення податкової політики, фінансування заходів підтримки сільськогосподарської кооперації, проведення просвітницької й організаційної роботи щодо коопераційних переваг, у сільськогосподарської кооперації в Україні немає шансів посісти відповідного місця в державній аграрній політиці.

Головною метою і завданням дослідження є розкриття економічної сутності сільськогосподарської кооперації, аналіз державного регулювання розвитку сільськогосподарської кооперації в Україні, визначення проблемних питань та розробка системи заходів щодо їх вирішення.

Серед науковців, які займалися дослідженням окремих питань правового статусу суб'єктів аграрного виробництва, процесу інтеграції та кооперації в сільському господарстві, слід зазначити Л.О. Панькову, А.М. Статівку, В.Ю. Уркевича, Г.Є. Бистрова, М.Ф. Кропівка, М.Й. Маліка.

Закони ринкової економіки змушують знаходити в кожній галузі такі організаційні форми господарювання, які сприяли б виживанню в умовах гострої конкуренції. Такі вимоги стоять і перед сільським господарством, основу якого складають сільськогосподарські товаровиробники, засновані на приватній формі власності. Понад 60% сільськогосподарської продукції повсякденного споживання виробляється в особистих селянських і фермерських господарствах та фізичними особами – сільськогосподарськими товаровиробниками, які не мають постійно діючих каналів реалізації такої продукції [2]. Підвищення цін на енергоресурси, сільськогосподарську техніку, добрива та корми, низький рівень закупівельних цін та вплив інших факторів у більшості випадків робить це виробництво збитковим.

Розвиток нових форм господарювання у сільському господарстві, адаптованих до сучасних ринкових умов, призводить до того, що функції сфери переробки, обігу та і виробництва загалом вони не виконують самостійно, а успішно реалізують їх за допомогою об'єднання у систему кооперації [5].

Сільськогосподарський кооператив згідно з Законом України «Про сільськогосподарську кооперацію» [3] – юридична особа, утворена фізичними та/або юридичними особами, які є виробниками сільськогосподарської продукції, що добровільно об'єдналися на основі членства для провадження спільної господарської та іншої діяльності, пов'язаної з виробництвом,

переробкою, зберіганням, збутом, продажем продукції рослинництва, тваринництва, лісівництва чи рибництва, постачанням засобів виробництва і матеріально-технічних ресурсів членам цього кооперативу, наданням їм послуг з метою задоволення економічних, соціальних та інших потреб на засадах самоврядування. При цьому розрізняють сільськогосподарські виробничі й обслуговуючі кооперативи, а також цим законом прописані правові й економічні основи організації і діяльності кооперативів [3].

Половина продукції, виробленої аграрними підприємствами, що мають низький рівень конкурентоспроможності своєї продукції, використовується для власних потреб, формуючи при цьому основи не ринкового, а натурального господарства. Пояснюється це відсутністю достатніх фінансових ресурсів, проблемами технічного характеру і низьким рівнем менеджменту. Більшість дрібних аграрних підприємств зазнає значних труднощів при веденні власного бізнесу поодиночі. Тому виключно кооперація дає змогу поєднати в собі дві базові передумови успішного ведення бізнесу в сільському господарстві, це, перш за все, приватна власність, яка надає свободу вибору та ефект масштабу виробництва, який дозволить користуватися економічними перевагами на ринку [4]. Дрібний виробник без участі у коопераційному об'єднанні взагалі вийти на ринок не може, адже буде витіснений з нього конкурентами – великотоварними виробниками. При цьому споживач бажає витратити свої кошти на більш дешеві і якісніші товари.

Сільськогосподарська кооперація повинна містити в собі не лише економічну складову, але й будуватися на основі системи територіально-галузевої організації поділу праці. Схема організації кооперативів у сільському господарстві будується на основі високорозвиненого поділу праці між ними (по горизонталі) і ступінчатого розподілу кооперативів по ступені підпорядкованості (по вертикалі).

Аграрні підприємства, які мають за мету досягти такого рівня конкурентоспроможності, який би дозволив їм ефективно існувати протягом тривалого періоду, розглядають кооперацію як гаранта одержання високого прибутку в ринкових умовах. На сьогоднішній день проблема конкурентоспроможності аграрних підприємств стає нагальною для сучасності, адже світова криза загострила важку ситуацію в конкурентній боротьбі серед останніх. Основним шляхом розвитку кооперативного сектору України в ринкових умовах є формування моделі ефективної системи управління аграрними підприємствами учасниками коопераційного процесу.

В цілому становлення кооперативів усіх видів і форм вимагає розробки науково обґрунтованої системи взаємин учасників кооперації. Це стосується і механізму розподілу прибутку, і маркетингової служби, і питань менеджменту та державного регулювання розвитку сільськогосподарської кооперації.

Узагальнюючи викладене, необхідно відмітити, що подальший розвиток кооперації не можливий без усунення таких перешкод як: відсутність достатньої державної підтримки, диспаритет цін на сільськогосподарську продукцію,

недостатня розвиненість виробничої та соціальної інфраструктури, низький рівень конкурентоспроможності більшості аграрних підприємств і слабка їх інтеграція в загальну систему АПВ. У той же час розвиток аграрного сектору не можливий без кооперування, що є однією з умов підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції.

Список використаних джерел

1. Лузан Ю.Я. Організаційно-економічний механізм забезпечення розвитку агропромислового виробництва України: теоретико-методологічний аспект / Ю.Я. Лузан // Економіка АПК. – 2011. – № 2. – С. 3-12.

2. Амбросов В.Я. Питання конкурентоспроможності агроформувань / В.Я. Амбросов // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства: Економічні науки. – Вип. 85. – Харків: ХНТУСГ. – 2009. – С. 3-9.

3. Закон України «Про сільськогосподарську кооперацію» станом на 19.01.2013 р. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України № 39, ст. 261. Офіц. вид. Режим доступу. – <http://www.rada.gov.ua>.

4. Красноручський О.О. Передумови поглиблення інтеграційних процесів між суб'єктами ринку аграрної продукції / О.О. Красноручський // Вісник ХНТУСГ. Економічні науки. – Вип. 64. – Харків: ХНТУСГ, 2007. – С. 267-273.

5. Макаренко Ю.П. Фермерські кооперативи як умова прибуткового господарювання [Електронний ресурс] / Ю.П. Макаренко // Наукові праці Полтавської державної аграрної академії. Економічні науки. – 2010. – Режим доступу:
<http://www.pdaa.edu.ua/sites/default/files/nppdaa/4.2/168.pdf>

Голубова Уляна
студентка

Хомич Вікторія

к.філол.н., доцент кафедри соціально-гуманітарних дисциплін
ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»
м.Ніжин

МОВЛЕННЄВІ ПРИЙОМИ СКЛАДАННЯ ХАРАКТЕРИСТИКИ

У наш прогресивно-технологічний час зменшується кількість паперів та збільшується різноманітних електронних пристроїв. Сучасні фахівці бізнес-закладів зазвичай віддають перевагу телефонній розмові з попереднім керівником претендента на вакантну посаду. У державних та комерційних структурах вимагається письмова характеристика, оскільки це важливий у діловодстві документ, що дає можливість заочного уявлення про людину.

Серед науковців, які займалися дослідженням окремих питань складання характеристики, слід зазначити О.О. Карпенко [2], М.М. Матліна [2], С.В.Шевчук [4], І.В.Клименко [4], О. Добродумов [1], В.І. Хомич, С.В. Толочко [3].